

Передмова

Набуття Україною державної незалежності 1991 р. набагато посилило значення міжнародних факторів в її суспільно-політичному, економічному і культурному розвитку. Розв'язання великої низки проблем, що постають перед країною, перейшло у сферу міждержавних взаємин – двосторонніх і багатосторонніх. Важливі ключові позиції в їх здійсненні цілком природно обійняла дипломатія. Нині Україна підтримує повномасштабні дипломатичні зносини з понад 170 державами всіх континентів, співпрацює у численних регіональних і світових організаціях, в універсальній і найвпливовішій з них – Організації Об'єднаних Націй, біля витоків якої стояла поряд з іншими країнами-засновницями. Вона є стороною близько 4 тис. міжнародно-правових документів.

Процеси глобалізації і взаємозближення й взаємозалежності народів та держав, що розгорнулися найбільш інтенсивно від 20 ст., позначаються на стрімкому зростанні зв'язків України із зарубіжжям, справляючи неминучі впливи на стан і динаміку зрушень у її внутрішньому житті.

В умовах всеохоплюючих перетворень у світі сама категорія “міжнародні відносини” поповнюється новим змістом і дедалі відходить від формул, які склалися за доби панування монархічного принципу державного устрою і окреслювали формат лише політичних і воєнно-політичних подій та явищ, тобто зосереджували увагу на зовнішньополітичній діяльності держави. Втім, окрім політиків і дипломатів, до справ, які мають міжнародний характер, долучаються маси людей різних професій, станів, конфесій, не обтяжених взагалі державними посадами. Їх інтереси сягають торгівлі, промислового виробництва, мистецтва, літератури, освіти, науки тощо. Те, що відбувається поза міжурядовими угодами і протоколами, досить часто найглибше впливає на баланс міжнародних відносин, трансформуючись, зрештою, в імперативи самих політиків.

Картину таких наслідків відображає “народна дипломатія” – публіцистичний термін, який останнім часом входить й в історіографію, засвідчуючи явище, закорінене ще у попередніх епохах. Адже до “нетрадиційної” дипломатії вдавалися й державні мужі середньовіччя, посилаючи за кордон із своїми дорученнями ченців, негоціантів, письменників, на посади консулів призначали найчастіше власників торговельних фірм і банків, знаних в міжнародних ділових колах.

Від України, яка впродовж тривалих періодів втрачала державність, її презентантами на світовій арені виступали ті, хто працював у громадських організаціях, закладах культури, в економіці. Саме в цих умовах виникають центри посередництва – товариства, періодичні видання, де обмін духовними набутками й інформацією беруть на себе діячі літератури і науки. Завдання такої ініціативної праці виразно схарактеризувала 1903 р.,

називаючи себе “ученицею” Драгоманова, Леся Українка у листі до проф. Римського університету Анджело Де Губернатіса, відомого в Європі популяризатора культурних цінностей різних народів: “...Усіма засобами, якими я володію, сприяти поширенню українського питання в іноземних літературах, розтлумаченню літератури, життя й ідеалів нашого народу серед інших народів Європи” (лист від 2 січня 1903 р., відділ рукописів Центральної національної бібліотеки в м. Флоренції). На хвилі громадських і професійних зв’язків від другої половини 19 ст. в університетах і наукових товариствах Центральної і Західної Європи започатковуються студії української літератури, мови, історії і географії, що заклали підвалини міждисциплінарної науки україністики – в Німеччині, Італії, Франції, Англії, Австрії та інших країнах. До чинників взаємодії з народами та їх культурами приєдналися масові еміграційні рухи і утворення українських діаспор, як також заснування поселень іноземних колоністів в Україні. Більш давню історію мають зв’язки, якими позначена поява і поширення різних течій передусім християнської релігії на українських землях.

Особливої уваги заслуговує історичний досвід України у творенні й функціонуванні власних зовнішньополітичних служб, що забезпечували пряме представництво її інтересів на державному рівні. Активні дії на зовнішньополітичному відтинку, які супроводжувалися укладанням угод і договорів, династичних шлюбів та обмінами посольств, демонструвала Київська Русь. Дипломатію Української козацької держави під проводом Богдана Хмельницького очолювали і здійснювали органи її військової організації – Рада генеральної старшини, Генеральна військова канцелярія і особисто гетьман. Тривала відтоді перерва у формуванні самостійних політичних взаємин завершилася на початку 20 ст. з постановом українських урядів різного напрямку, у складі яких вперше виникли спеціалізовані зовнішньополітичні відомства, а їх першочергові зусилля зводилися до боротьби за дипломатичне визнання своїх урядів, організації своїх посольств, місій і консульств за кордоном.

Міжнародні відносини України – тема, якою переймається не одне покоління вітчизняних та зарубіжних дослідників. Її історіографія, проте, є досить строкатою щодо вибору й розробки проблем і сюжетів. Заповнення існуючих лакун і прогалин завдяки введенню в обіг незайманих історичних джерел, що розпочалося від 90-х рр. минулого століття, змінює стан дослідження на краще. На порядку денному постають питання створення узагальнюючих праць, присвячених як окремим періодам, так і в цілому історії міжнародних відносин України.

Пропонований читачеві словник має на меті сприяти розвитку студій у напрямі комплексного відтворення подій і процесів. Форма довідкового видання енциклопедичного типу дає можливість сконцентрувати різнопланову інформацію у вигляді тематичних і біографічних статей, допомогти у пошуку відповідних відомостей тим, хто викладає і вивчає учбові курси з історії міжнародних відносин, слугувати орієнтиром для подаль-

ших наукових розвідок теми. Водночас слід зробити застереження: сучасний стан дослідження міжнародних зв'язків України накладає певні межі на самий добір статей словника і тим самим на вичерпність висвітлення окремих аспектів теми.

Обрана структура словника складається із статей, які можна згрупувати за спільними ознаками. Передусім це матеріали про держави, історія яких у різні епохи перетинається з історією України, а також про основні міжнародні договори, конференції й конгреси, де Україна виступає їх суб'єктом або об'єктом. У словнику відведено місце для характеристики українських міст, що формувалися й набували розвою як осередки загальноєвропейських торговельно-економічних шляхів. Статті про національні меншини містять розповіді про етноси, які осіли на українських землях внаслідок переселення з-за кордону. Видання включає й відомості про інституції – політичні, громадські, науково-освітні, літературні, створені з метою взаємопізнання і взаємоспівробітництва між Україною і зарубіжжям. У словнику також йдеться про періодичні видання, які приділяють головну увагу ознайомленню громадськості різних країн з поточними подіями, історією та культурою України. Широкі пласти історичних фактів містять біографічні довідки про вітчизняних і зарубіжних державних і громадських діячів, істориків, літераторів, митців, науковців, праця яких залишила “українські” сліди у всесвітній історії.

Для зручності користування видання розподілено на дві частини – тематично-предметну і біографічну. Статті розміщуються за абеткою і супроводжуються бібліографічним апаратом.

Хронологічні рамки словника обіймають період від часів Київської Русі до початку XXI ст. Датування подій здійснюється за діючим у згадуваних країнах календарним стилем.

Словник ініційовано і підготовлено у відділі всесвітньої історії і міжнародних відносин Інституту історії України НАНУ за участю співробітників інших наукових підрозділів Інституту, а також споріднених академічних установ та вищих учбових закладів.